

Cecilia Dragomir

PRIN ROUA
D I N
LACRIMA NOȚII

poezii

București, 2025

Ilustrație copertă: *Andi Artil*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DRAGOMIR, CECILIA

Prin roua din lacrima nopții : poezii / Cecilia Dragomir. -

București : Bifrost, 2025

ISBN 978-630-6514-62-5

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al autoarei.

Copyright © 2025

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

CUPRINS

Cuvânt înainte /	13
Apicultorul /	19
Ateul /	22
În gara uitată /	23
Acuarelă sentimentală /	25
Albia ascunsă /	27
Am înțeleș /	29
Amintiri cu răvașe /	31
Amnezii de anotimp /	33
Aprinde-mi luna...! /	35
Aripi albastre /	37
Atingeri de bujori /	39
Basm foșnit /	41
Brândușa /	43
Călătorie /	45
Cântec dizarmonic /	46
Cerbul /	48
Cerșetoarea insistentă /	50
Ciclicități florale /	52
Clopot christic /	54
Clopotul singurătății /	56
Clopoței acvatici /	57
Cocorul /	59
Colindul florilor de tei /	61
Colindul frunzelor /	63

Controverse / 65
Criogenii autumnale / 66
Cucernicii / 68
De ai veni... / 70
Debut cotidian / 71
Decembrie, o haltă a oftării / 73
Dihotomii / 75
În ceasornic rubiniu / 77
În a sacrului vibraire / 79
În escală autumnală / 81
În inefabilul trăirii / 83
În metafora iubirii / 85
În ochiul lumii... / 87
În oglinda disperării / 89
În optativ necondițional / 91
În robuste și edenice treziri / 93
În umbrire dezumbrită / 95
Capitularea lunii / 97
Căderi în cer / 99
Cifrul porții / 101
Cioplitorul / 103
Complot primăvărat / 104
Decădere / 106
Degringoladă temporală / 108
Dependențe sentimentale / 110
Descătușarea glicinei / 112
Deslușiri... / 114
Destăinuiri / 116
Destrămare / 118

Dezrobiri / 120
Dilemele iubirii / 122
Disecții tranzitive / 124
Dizabilități de veac / 126
Dorință estivală / 127
Ecografie rurală / 128
Ecouri / 130
Emoție epică / 132
Epilog / 134
Epilog de-alt început / 136
Așteptări sterile / 138
Eșuarea / 140
Eu sunt tu / 144
Evaluări abstractizate / 143
Exces de iubire / 144
Expansiuni / 145
Explozii albe / 147
Fascinația veșniciei / 149
Flautul cuminte / 151
Flăcări marine / 153
Flirt primăvărat / 155
Flori de mină / 157
Frenezii elegiace / 159
Galbenul colind / 161
Galben de poveste / 163
Gara pustie / 164
Ghicitoarea / 166
Gust de înfloriri / 168
Herghelia / 170

Hoinărind printre cuvinte /	172
Hoțul de stele /	174
Icoană din alt grai /	175
Imperfecțiuni perfecte /	176
Inimă de alb /	178
În retorica așteptării /	180
Insortirea /	182
Introspecții interogative /	184
Invazii de verde /	186
Ipostaze hibernale /	188
Ipostazieri /	190
Ipostazieri vegetale /	192
Iubitul meu /	194
În condițional roșcat /	196
În zădărnicia căutării /	198
Înaripări de cuget /	200
Încă... /	202
Îndemn /	204
Îndemn sentimental /	205
Îndrăgostește-te de mine! /	207
Înfloriri de cireși /	209
Înmulțiri de neuitare /	211
Înnebuniri /	213
Îndrăgostită iremediabil /	215
Îndrăgostită de alb /	217
Îndrăgostită /	219
Înflorit Pascal /	221
Înflorirea /	222
Îngeri galbeni /	224

Liliacul gălbui /	226
Înmuguresc potecile în mine? /	228
Înmuguriri /	230
Înmuguriri autumnale /	232
Înnoiri /	234
Înseninare /	235
Înseninări /	236
Întoarsă în amintiri /	238
Întreabă-mă, iubite! /	239
Înțeleptul /	240
Înțelegeri tardive /	242
Înverzire autumnală /	244
Înverzirea /	246
Înverziri abstracte /	248
Joc autumnal /	249
Jocul albastru /	250
Jocul ca o joacă de nimicuri /	251
Jocul cosmic /	253
Jocul de-a frunza /	255
Jocul cu parfum regesc /	257
Jocul iubirii /	259
Joc de efemer /	261
Joc de suflet /	263
Joc de târziu /	264
Liniștiri /	266
Lira scrie ton /	268
Livezi visătoare /	270
Luceafărul suspină /	272
Luciri muribunde /	274

Limba română /	276
Prin Eminescu /	277
Patria rostirii /	279
Monolog introspectiv /	280
Trocul /	282
Maci albaștri /	285
Mai ninge-mă...! /	287
Mai caută-mă...! /	289
Mai lasă primăvara-n noi, Mărite Doamne! /	291
Prin roua din lacrima nopții /	293

PRIN ROUA
D I N
LACRIMA NOPTII

poezii

Ilincuței mele dragi...

CUVÂNT ÎNAINTE

„Prin roua din lacrima nopții” este o călătorie poetică intensă și profund confesivă, în care lirismul se împletește cu o reflecție metafizică și o nostalgie existențială. Autoarea creează un univers liric dens, unde cuvântul devine rugă, iar imaginea – un portal spre inefabil. Este un volum de versuri cu o coerență tematică și stilistică deosebită, în care cititorul este invitat să descopere frumusețea tainică a cuvintelor și a emoțiilor pure.

Titlul ales de către deja consacrata poetă Cecilia Dragomir – „Prin roua din lacrima nopții” – este, cu certitudine, o metaforă-simbol ce înglobează întreaga poetică a acestui volum inedit: un echilibru fragil între puritatea începutului și durerea trecerii, între lumină și umbră, între sacru și profan, realitatea devenind deseori un pretext pentru evadări simbolice. Versurile se nasc dintr-o nevoie de regăsire și reconfigurare afectivă, într-o lume poetică densă, cu simboluri subtile și imagini explozive, adesea copleșitoare.

Explorând universul liric, remarcăm selectarea temelor și motivelor poetice din zona întrepătrunderii sacrului cu iubirea și efemeritatea. De altfel, una dintre cele mai pregnante teme este relația omului cu sacralul, surprinsă nu doar ca supunere, ci și ca dialog tensionat, sincer și uneori dramatic: *„Prea des și injust Îți cerem, Îți spunem / dorințe rostite ca moft al grădinii!...”* (Apicultorul) Această poezie devine o alegorie a creației și a neputinței umane, în care stupul este

imaginea condiției existențiale, iar Dumnezeu apare ca „apicultor dibaci” ce „vindecă țăranii răni de-ateu”.

Tema iubirii, în toate ipostazele sale (așteptare, abandon, remușcare, dorință, sublima transfigurare), domină volumul. Poemele „De ai veni...”, „Am înțeles...”, „Îndrăgostită iremediabil” sau „Aprinde-mi luna...!” sunt confesiuni tulburătoare: „*Iubitule, aprinde-mi luna / cu tot extazul din scânteii! / Vezi, ora strigă ca nebuna / spre galaxii din anii mei...*” Iubirea e cosmică, înaltă, dar și vulnerabilă, contradictorie, distantă: „*Am înțeles... abia acum... / că dragă nu ți-am fost, nu-ți sunt, / că-am stat cerșind la cap de drum / surâs din ochiul tău cel crunt...*”

Timpul devine un personaj în sine – uneori dușman, alteori complice, dar niciodată neutru. Poezii precum „În gara uitată”, „Controverse” sau „Decembrie, o haltă a oftării” înfățișează o temporalitate fluidă, inegală, fragilă: „*Secundele m-au răs în dor, / văzând iluzii ce mă-mbie...*” (*Am înțeles...*); sau: „*Timpul m-aude-n optativul- / condițional trecut în grav, / inimii-i rupe portativul / cu afonii de ritm bolnav.*” (*Controverse*); ori: „*Decembrie e suferință... altă... / Dar, Doamne, azi, îndură-Te de noi!*” (*Decembrie, o haltă a oftării*).

Volumul apare, astfel, structurat în jurul câtorva teme dominante: iubirea, în diversele sale ipostaze (ideală, pierdută, recuperată), timpul, ca entitate care înseamnă atât pierdere, cât și revelare, singurătatea, credința, reveria copilăriei și natura, văzută ca personaj sau partener de dialog.

Motivul toamnei revine obsesiv, fiind adesea echivalentul unei stări sufletești melancolice și introspective.

Alte motive recurente sunt florile (bujori, salcâmi, brândușe), albinele și stupul, luna și stelele, gara uitării, ceasornicul, apele, zborul și aripile, toate având o încărcătură simbolică bogată, filtrată printr-o sensibilitate metaforică deosebită.

Tehnica poetică se află la limanul dintre virtuozitate și exuberanță. Poeta se distinge printr-o veritabilă orchestrare a limbajului. Lexicul este variat și îndrăzneț, cu arhaisme ce conferă versurilor un aer de incantație și mister, cu neologisme insolite, cuvinte rare sau invenții lexicale: „*suveici rotite*”, „*subreflecții*”, „*ciorchinarea de sărut*”, „*înfrățire rubinie*”. Unele poezii se apropie de psalm sau de imn, în timp ce altele capătă valențe dramatice ori jocuri de rol lirice, demonstrând o largă paletă stilistică și o îndrăzneală creativă autentică. Există o capacitate rară de a construi imagini poetice care respiră prin intensitatea lor afectivă și vizuală— fiecare poezie e o pictură a simțurilor, o mandală lingvistică menită să adune și să ordoneze haosul interior.

Neîndoielnic, scriitura este marcată de o imaginație lingvistică explozivă, cu o preferință clară pentru aliterații, jocuri fonetice, antiteze și oximoronuri, dar, mai ales, pentru metafore ample: „*Sunt petale moi de dor / în sentimental bucolic... / Iată, stepa de bujor / îmi bea vidul melancolic!*” (În ceasornic rubiniu); „*Coarnele, ca basme grele, / își ramifică mit vechi, / plăsmuind un rai de stele / din arcadele perechi.*” (Cerbul).

Simțim aici o viziune vizuală și auditivă densă, aproape sinestezică. Fiecare poezie se construiește ca o pictură vie, cu tonuri și tușe ce se completează sonor: „*Mandolina ca parfum*

de ger”, „*râde litera topită*”, „*flautul cuminte*”, „*vioară a tăcerii*”, „*cânt dizarmonic*” – instrumentele sună și visează, transmit și dezvăluie. Par a fi ecouri bacoviene. Și totuși...

Între melancolie și încredere, între frustrare și tandrețe, autoarea adoptă o voce uneori confesivă, alteori retorică, rareori patetică, dar întotdeauna intens trăitoare: „*De ai veni, m-aș face bob de rouă / și-aș curge în lumina ce strănută, / am plânge-n dimineață amândouă: / eu liniștea, tu exilarea mută...*”

Predomină un ton melancolic, dar nu lipsit de speranță. Poezia exprimă o căutare permanentă a sensului, o tendință de transcendere a durerii prin frumusețea cuvântului și a memoriei afective. Tonul devine reflexiv și lucid, mai ales când se delimitează creația de biografie: „*Cum oare aș putea să te conving / că eu sunt eu, iar textele sunt alte?...*” (Dihotomii) Se simte o voce poetică matură, cu conștiință de sine artistică, ce delimitează cu luciditate „viața” de „operă” și refuză suprapunerile abuzive între autor și vocea lirică.

În alte poeme, copilăria apare ca amprentă identitară și sursă de consolare: „*Simt o patimă zglobie / pe amprente mici, ca drum, / șterg de colb copilărie / prinsă în șotron și-acum...*” (Amintiri cu răvașe).

Din perspectivă prozodică, poeta rămâne fidelă versificației tradiționale, pe întreg parcursul volumului. Ușurința punerii în rime predominant împerecheate, opțiunea pentru catrene, octave ori poezii astrofice, toate cu versuri scurte, devin modalități de punere în lumină a mesajului poetic și susțin lectura care curge plăcut, strecurând profunzimi de sensuri și provocând lectorului trăiri surprinzătoare. Se remarcă

o muzicalitate fluidă, susținută de versuri care, deși nu respectă întotdeauna rigorile prozodice clasice, se supun unui ritm interior bine condus.

Originalitatea poetei este incontestabilă, evidentă în capacitatea de a construi o lume proprie, recognoscibilă. Poezia Ceciliei Dragomir nu imită, ci asimilează influențe multiple – de la tradiția mistică, la avangarda lingvistică –, pe care le transfigurează într-un lirism personal, plin de culoare.

Finalul volumului, marcat de titlul eponim „Prin roua din lacrima nopții”, simbolizează poate cel mai bine întreaga poetică: o împăcare între suferință și lumină, o reverență în fața Cuvântului și a puterii sale de a alina, a revela și a vindeca.

Astfel, „Prin roua din lacrima nopții” este o pledoarie pentru poezie ca formă de supraviețuire afectivă, dar și ca formă de iluminare. O colecție de versuri bogată, variată, care merită citită lent, cu inima deschisă, cu ochiul interior treaz și cu reverență față de arta cuvântului.

Prof. dr. Cristina Marian-Ionescu

Apicultorul

Geneze albastre curtează cuvânt
ca pulberi mirate în miruri și rugi,
sub ape necurse, solziri de păstrugi
măsoară și liniști, și haos, și vânt...

Pe serbede maluri, stau fire de stele,
cortine țesute cu susul în jos;
doar game de fonic, empiric frumos,
cunună în râuri de gând, citadele.

Tangențial, planete ca mănușă
întind arteziene concave de cvinte;
ca germeni, șuvoiul fierbinte
în increat semantizează ușă...

Începeri timide, ca boabe de rouă,
pășesc azi...sunt paji de stupine;
O, Doamne, atâtea suspine
creatul își pune în patima nouă!

Prin cultul adamic, îi semeni un dat,
de ieri, de demult, de acum,
impui ființarea de lut și de drum –
hotarul concentric sub timpuri sedat.

Deodată, arunci licurici mușuroi
ca flacără prinsă în roșu catran,
din cor emerit, efemerul cadran
stelează din humă mișcare de roi.

Și, Doamne, aprinzi brâu lat și albit
pe trupul minuscul de însuflețire;
o Mekă a visării în țel am găsit
și mergem spre ea cu pas de grăbire...

În legea de roi, căutăm fir ales
prin ițe redade suveicii rotite...
Haotic e bobu-ncolțit și cules
în stupul cu boruri clepsidric cârpite.

Prea des și injust Îți cerem, Îți spunem
dorințe rostite ca moft al grădinii!...
Ce cazne bizare frumosului punem,
și noapte, și silă în ochiul luminii!...

Ne plângem, respingem menirea de-apoi,
dar tu ne ridici sub adâncul de urnă;
Te-ntrebi: „Vor rămâne ostatici în ploi,
vor pune sub lacăt troița diurnă?...”

Ne plângem învingeri în șahul empiric,
de biruri, de răs, de blamare, de rău...
Cu minte de-albine, pe faguri de-oniric,
Uităm de polenul din laurul Tău...

Cu toate acestea, ne mângâi potirul
de caznă, de trudă, de beznă învins,
că viața nu are în cratime girul,
că sufletul, rar se mai lasă convins.

Prin vara vestală pui fân de noroc
să înmugurească în treceri culoare,
crești zarzării zvelți, în lan busuioc
verzindu-i posibil prin ziuă și floare...

Din biblic tropar de sfânt, de rostit,
pui mierea-n cocon- fuiorul de fluturi-
îngădui pe glie un grâu încolțit,
îngădui surâsul, apoi, vii și-l scuturi.

Din datină veche, culegi ort mereu,
dar palma Ta de-apicultor dibaci
mai vindecă țărâni rani de-ateu
prin cruce arând pe câmpul de maci...

Apoi, ne răsădești în rodul florii,
în catifele calde și microase...
dar până-atunci, mai lasă-ne fiorii
iubirii cu semantizări frumoase...!

Mai lasă-ne-n stupină fericiri,
sub iarna ca diversități de graiuri!
Cu ochiul Tău, coboară-n trandafiri
polen de sensuri-ancoră spre raiuri!

În broderii de spini, înțelepțite,
să înțelegem efemerul nostru;
Vezi, Doamne, noi, ca roiuri amețite,
în faguri gri de gheață uităm rostul...!

Dar Tu, înaripează rugi din iască
pe soarta trecătoarelor albine,
spre Meka veșniciei să găsească
pelerinaj de gânduri către Tine...!

În terapii, ca vocaliză-a florii,
catifelând rozariu de intens,
să le resuscitezi, iertând, fiorii
de simplități smerite-n dor și sens...!

Ateul

În fluviu prins între clepsidre moi,
maree de reflecții se rotesc...
Nisipul, ca o ploaie de grotesc,
mai curge mîlul gândului din noi...
În el, s-a granulat ateul timp
prin scara luminării-n nelumină...
Și...cine poate spune... care vină
ne-a coborât din muntele Olimp?...
Ce vînt sălbatic ne-a croit cuibaru
în pâsla nopții ca obraz albastru?
El, timpul, metamorfozat în astru,
a micșorat treimilor hotarul...

Și-a căutat prin secole ateul
ca niște vechi portaluri, ca un cer,
a estompat negoț, a rupt mister
și-n troc a pedepsit...doar curcubeul...
Acum, parcă regretă înstrăinare-
soldat în regimentul de ateu...
Soptește prin enigme, plîns, căinare:
„Și ce frumos era cu Dumnezeu!!!...”
În șoapta lui, printre clepsidre goale,
divinul îi pricepe rătăcire...
Prin decalog cu logos, dulce, moale,
îl curge-n preventoriu de iubire...

L-a vindecat de-albastru de ateu
prin binecuvîntare miruită...
Azi, în iertare nouă, dăruită,
noi suntem el...și-n el e Dumnezeu(...)

În gara uitată

În gara sufletului Toamnei,
cum a mai fost, nu va mai fi –
că sentimentalismul doamnei
excluce verbul a iubi (...)
Peronul fad abia respiră,
în tine, în mine și în mers;
Numai dorințele se miră
că linia de start s-a șters.
În locul ei, părtinitoare,
a mai rămas doar umbra verii –
ea-și mișcă granițe ușoare
prin frunzăriile tăcerii...

Sub cerul gândurilor reci
măcar o haltă pune, doamnă!
Eu te voi aștepta să pleci
din arealul meu de toamnă.
În gara ta speranțe mor
și se ridică triste-n lună;
În pasul timpului ușor
doar înserarea se adună.
Cutreier gara cea uitată
în palma timpului grăbit...
Nu știu, nu știu dacă vreodată
m-ai înțeles sau m-ai iubit...!?

Atașamentul tău bizar
îmi face aura mai scundă;
Nu-mi vinde sufletu-n bazar
pe-o aurire de-o secundă!

Nu duce-n derizoriu vieți
cu pasul tău asprit și rău,
nu înțelege dimineți
prin prisma umbletului tău!
Hai, Toamnă, prinde fericirea,
reinventează-ți sentiment...!
Hai, limpezește-ți aurirea
în reversibil continent...!

Acuarelă sentimentală

În dimineața înghețată-n grabă,
Mai lenevesc secunde de silabă,
Mai unduie o mandolină în lac,
Sub arii lexicale ce netac...

Le-accentuez în tonuri pertinente
Ca susur de lacustră-armonioasă;
Un șevalet încarcă sentimente-
Ce acuarelă lină și sfioasă!...

Câtă culoare îmi picură-în arțar
Din mandolina ca parfum de ger!
Tu, viață, rupe-ți stihul arbitrar,
Măcar în clipă sau în colț de cer!

Tu, acuarelă spartă-n muzical,
Mai zugrăvește rupere de tonuri,
Mai dirijează în resentimental
Sonate, pastelare, vreme, zvonuri!

Trăirea-și antrenează ore-n sală,
La aparate, brațele-și întinde...
Prin acuarela mea sentimentală,
Iubirea...degetele reci își prinde.

Și țipă în stridente lamentări,
Ca vocaliză a stimelor de sine;
Ascultă vacarmul șoaptelor-chemări?...
Propagă dor de tine...înspre mine.

În pieptu-i de copilă rușinată,
Vârtejul de culoare-și sapă cale;
Iată, pe geana zilei, tușinată,
Ne învultăm povestea de petale!

Înghețul, parvenit sentimental,
Îmi ia avântul de silabă zveltă;
O mandolină scurmă în mental
Cuvintele ca trestie prin deltă...

Și toată dimineața se topește
Sub pasul de pictură... somnoros-
Mă curge lac rotund ce picotește
Singurătatea ca un rai noros...

Coboară bidivii, ca ore noi,
Pe ringul temporalului cu fală-
Culeg în tonuri, cioburi despre noi
Din acuarelă-n dor, sentimentală...

Albia ascunsă

Peste literă topită
Trece alb izvor de floare;
Albia de plin, mocnită,
Duce doruri călătoare.
Ca un tunet în ecou,
Luna-i pietruiește prund,
Stele zvelte, în lasou,
Fericirea îmi ascund...

Eu o caut printre raze
Ca o ploaie paralelă...
Ochi avizi aprind topaze
-pietruită santinelă...
În bubuituri perlate,
Luna începe să se mire...
Dintre ore înguste, late,
Clipele-aruncă safire.

Rădăcini de roz izvor
Îmi aplaudă secunde,
În clepsidră, ca pridvor,
Timpul croșetează unde...
Mă îmbrac în dimineață
Cu aluri de fir de iarbă...
Unde curgi, vrajă de viață,
Vise ce ar vrea să fiarbă...?

Ea zâmbește ca o boare
De argint curat pătrunsă...
Zorii chicotesc lentoare-

Viața-i albie ascunsă...
Câte fire-n nisip des
Sună-a zaruri aurate...?
Câte doruri suflet ȝes
Cu fir de eternitate?
Râde litera topită,
Scuturând izvor de floare;
Albia de plin, mocnită,
Suie doruri călătoare.
Ca un tunet în cascade,
Luna somn își desenează;
Stele sparte în arcade
Fericirea îmi blufează...

Am înțeles...

Am înțeles...abia acum...
că dragă nu ți-am fost, nu-ți sunt,
că-am stat cerșind la cap de drum
surâs din ochiul tău cel crunt.
Am alergat după himere
crezând că te-aș putea ghici;
Pseudonime efemere
vedeam sub verbul a iubi.

N-am înțeles toamne pierdute,
nici că ești demon specios,
că-n matematici neîncăpute
nu primești sufletul frumos.
Secundele m-au râs în dor,
văzând iluzii ce mă-mbie...
Tu, mi-ai scris dimineți ce dor
pe roata ca ruletă vie...
Ce suflet ai, ce simțuri știi,
de lași în urma ta doar rană?
Azi, nu îmi mai doresc să vii
în ziua mea cea diafană...
Azi, voi pleca din al tău gând,
te voi lăsa-în alune seci-
Vezi, Timp cu ornicul neblând,
că nu mai sunt pe unde treci?
Vezi, vezi că înfloresc a vară
chiar și-n imparul de iubire?
Indiferența ta bizară
mi-arată altă fericire...

Acum, am înțeles substrat
din machiavelică zvâcnire-
prin geometricul pătrat,
m-ai depărtat de fericire.
Am înțeles...abia acum...
că dragă nu ți-am fost, nu-ți sunt,
că-am stat cerșind la cap de drum
surâs din ochiul tău cel crunt...
Azi, voi pleca din ploaia creață,
te voi lăsa-în alune seci;
Pe tine, Timp cu chip de gheață,
te-oi ocoli pe unde treci...!

